

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Ο 'Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τους άνέχομαι
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.

Δέκα του μηνός Μαΐου,
έναρξις Κοινοβουλίου.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα έξη,
εις αυτό τόν χρόνο κάτι θά μάς τρέξη.

Δέν θά έχουμε τεφτέρια — όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έ μ έ.
Μές' στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό'Ρωμηός μας μιά δεκάρα
κι' ός τήν δίνη όποιος θέλει — ειδ' άλλέως δέν μάς μέλει.

Δεκαοκτώ σόν εκατό,
και τήν βουλήν χειροκροτώ.

Και μ' έλεγειον άλλο
τόν Θεωδωράκη ψάλλω.

Ώχου! και πώς κατήντησες, βρέ Θεωδωρή καυμένη! —
και οι έχθροι κι' οι φίλοι σου απ' τήν καρδιά σέ κλαίνε.
Κι' ό Δούνης ό παμφλιτατός κι' αυτός σ' αφίνει τώρα,
αλλ' ίσως κι' ό Μαθιόπουλος σ' αφήσῃ ώρα ώρα,
κι' έγώ, κυρά Ντεληγιαννού, ό πηδ καλός σου φίλος,
δέν ήθελα 'στόν κόρφο σου νά είμαι ούτε φύλλος.

Και ως 'στην ύστερη στιγμή τάπόλωτό σου στόμα
για τόν πολύ σου πόλεμο 'σαλιάριζε άκόμα,
και ήθελες 'στό σβέρκο μας και πάλι νά καθίσης
και μ' άλλα νέα λάχανα τόν κόσμο νά ταίσης.
'Αλλ' όμως δέν τ'έχαψες και τούτο τόν λουκουμι,
κι' από τά μαύρα σ' έκαμαν οι φίλοι σου τουλουμι.

Και σ' έδιωξαν, κύρ Θεωδωρή, με τόν σικτιρ πιλάφι,
κι' απ' τόν θυμό σου έγινες κατάχλωμος σαν θειάφι,
κι' από κοντά των σ' έσπρωχναν και οι πολλοί κι' οι 'λίγοι,
κι' ό Τράκας με τήν κλάρα του σ' έπήρε 'στό κυνήγι,
και άκουες τριγύρω σου φωναις με παλαμάκια,
κμαύρο τής Θεωδωρούλας μας, μαύρο του Σουμαδάκια».

Πήν τά ντασούλια, Θεωδωρή, κι' εκείναις ή φλογέραις
δέν έρχονται πιά σπητί σου οι φίλοι με παντιέραις,
και κλαις μόνάχος κι' έρημος με χέριχ σταυρωμένα,
και άλλο τώρα τίποτα δέν έμεινε για σένα,
παρά τά μεγαλειά σου τά πρώτα νά μάς λές,
και λάχανα χορταίνωντας 'ώς αν μωρό νά κλαις.

'Όλα ξυνά, κακόμοιρε, σοβ' όγησαν απ' τή μύτη,
και μ' όση δόξα σ' έφεραν, με τόσο χάλι πέφτεις —
ή Δύσις κι' ή 'Ανατολή με τόνομά σου φρίττει,
κι' άλλοδ περνάς για παλαβός, κι' άλλοδ για πρώτος ψεύτης.
'Ω! ός σέ κλάψῃ, Θεωδωρή, εκείνος που σέ ξέρει,
και ός κοπή κι' ή γλώσσά σου με τόν δεξι σου χέρι.

Ντεληφυσέκη Θεωδωρή, τόν πόλεμο- παραίτα,
διά παντός τόν κόμμα σου και τούς έννιά χαιρέτα.
ρίξε ασπίδες, δόρατα, σπαθιά και μπαγιονέταις,
και ξούρισε όγρήγορα τής άσπραις σου μπαρμπέταις,
και ράσσον αντί θώρακος κατάμαυρον ένδύσου,
και γίνε πιά Καλόγερος νά σώσης τήν ψυχή σου.

Κι' αν δέν σ' άρέση, Θεωδωρή, Καλόγερος νά γίνης
καθώς ό Σαρδανάπαλος και σ' ουστάνι βάλε,
κι' ένφ έγώ τας ήδονάς θά ψάλλω τής ειρήνης,
έου πολέμους φοβερούς κατά βαρβάρων ψάλε'
Κοκκίνιζε με σουλουμά και μπόλικο φτεγασίδι
και κάνε πάντα συντροφιά μαζί με τόν Λεβίδη.

'Αλλ' αν και τούτο, Θεωδωρή, σοβ' φέρῃ αηδιάν,
άμέσως τότε φόρεσε μακρύν ζούρλομανδύαν,
και μένε πάντοτε κλειστός έντός Φρενοκομείου
και πάρε και τόν Πρότακη του Πανεπιστημίου
'Όποιο κι' αν θέλῃς διάλεξε από αυτά πιά τρία
και γάταν έχοις έλαφράν, άρσεγική κυρία.